

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 marca 2016 r. powód Miasto Ł. wniosło o zasądzenie od pozwanego (...) na rzecz powoda kwoty 42.527,93 zł z odsetkami od kwoty 42.521,83 zł ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana spółka nabyła udział wynoszący (...) w prawie użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego własność powoda, położonego w Ł. przy ul. (...). Z tego tytułu zobowiązana jest pozwana do ponoszenia opłat rocznych. W dniu 9 stycznia 2014 r. powód wypowiedział dotychczasową stawkę opłaty rocznej i ustalił nową opłatę w wysokości 104.400 zł za rok 2013. Strona pozwana zalega z zapłatą za użytkowanie wieczyste przedmiotowego gruntu za 2013 r.

Do pozwanej, aby uniknąć skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, zostało skierowane wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia, co jednak nie spowodowało uregulowania zaległości związanych z przedmiotowym gruntem.

(pozew k. 2-4)

W odpowiedzi na pozew (...) z siedzibą w N. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana spółka podniosła, że pozwany kwestionuje fakt otrzymania wypowiedzenia stawki dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu. Zdaniem pozwanej z dowodów załączonych do pozwu wynika, iż oświadczenie powoda z dnia 14 stycznia 2016 roku nie zostało doręczone pozwanemu, co wynika z dokumentu potwierdzenia odbioru. Na dokumencie tym brak jest oświadczenia doręczyciela o doręczeniu przesyłki oraz nie wskazano nazwiska odbiorcy korespondencji, tym samym nie ma możliwości identyfikacji osoby, która odebrała przesyłkę w imieniu pozwanego. Taka sama sytuacja występuje w przypadku wezwania do zapłaty tj. pisma z 27 stycznia 2014 r.

Ponadto, pozwana wskazała, że opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego płatna jest zawsze do dnia 31 marca 2013 r., a tym samym wypowiedzenie i propozycja nowej stawki opłaty powinna zostać przedstawiona pozwanej do dnia 31 grudnia 2012 r. Brak przedstawienia nowej opłaty do tej daty powoduje, iż za rok 2013 nie ma możliwości ustalenia nowej stawki opłaty za użytkowanie wieczyste gruntu. Oświadczenie powoda natomiast zostało sporządzone po zakończeniu roku 2013, tym samym nie może odnieść żadnego skutku za okres dochodzony pozwem.

(odpowiedź na pozew k. 47-48)

Pismem z dnia 24.11.2016 r. powód wyjaśnił, że wskazane w pozwie pismo z dnia 9 stycznia 2014 r. stanowiło informację skierowaną do pozwanego o wysokości obowiązującej opłaty rocznej od 2013 r. w wysokości 42.521,83 zł, która była wypowiedziana poprzedniemu użytkownikowi wieczystemu i również wynosiła kwotę dochodzoną niniejszym pozwem, tj. 42.521,83 zł. Powód nadto podniósł zarzut braku wykazania prawidłowego umocowania przez pełnomocnika pozwanego.

(pismo procesowe k. 73-74)

Ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, powód wskazał, że wypowiedzenie opłaty rocznej nastąpiło pismem z dnia 19 lutego 2010 r. Oświadczenie o wypowiedzeniu zostało złożone ówczesnemu użytkownikowi wieczystemu przedmiotowej nieruchomości (...) Sp. z o.o. w Ł.. Ówczesny użytkownik wieczysty nie skorzystał z uprawnienia, o którym mowa w art. 78 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami, wobec czego nowa wysokość opłaty rocznej zaczęła obowiązywać od dnia 1 stycznia 2011 r. W wypowiedzeniu wskazana jest kwota opłaty za użytkowanie wieczyste

w wysokości 88.470 zł, bowiem dotyczyła ona dwóch nieruchomości oznaczonych nr 31/6 i 31/7 w obrębie G-3, zaś powód w niniejszym postępowaniu dochodzi opłaty jedynie w zakresie działki (...). Nadto powód poinformował, że do chwili obecnej nie było kolejnego wypowiedzenia wysokości dotychczasowej opłaty rocznej, a zatem dla przedmiotowej działki od 2011 r. pozostaje ona w niezmienionej wysokości. Wobec powyższego pozwany nabywając prawo użytkowania wieczystego od (...), wstąpił w tym zakresie w prawa i obowiązki swojego poprzednika, ten zaś z kolei w prawa i obowiązki swojego poprzednika.

(pismo procesowe k. 80-81)

Pismem z dnia 24 marca 2017 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 42.521,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 r. i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(rozszerzenie powództwa k. 148)

Pozwany, w odpowiedzi na rozszerzenie powództwa z dnia 24 marca 2017 r. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zakwestionował skuteczne ustalenie opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w Ł. przy ulicy (...). Pozwany podniósł, że nigdy nie otrzymał od powoda żadnej informacji o wysokości aktualnej opłaty z tytułu użytkowania wieczystego gruntu za lata 2013/2014, potwierdzenie doręczeń, na które powołuje się powód nigdy nie zostały doręczone pozwanemu. Pozwany nadto wskazał, że brak jest przesłanek do przyjęcia, iż jego poprzednik prawny wiedział o prawidłowej wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego.

(pismo procesowe pozwanego k. 161)

Pismem z dnia 16 listopada 2017 r., złożonym na rozprawie w dniu 17 listopada 2017 r. powód rozszerzył powództwo o kwotę 42.521,83 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2015 r. i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(rozszerzenie powództwa k. 174)

Pozwany, pismem z dnia 6 grudnia 2017 r. wniósł o oddalenie rozszerzenia powództwa, ze względu na fakt, iż w roku 2015 pozwany był użytkownikiem wieczystym nieruchomości jedynie do dnia 4 lutego 2015 r.

(pismo procesowe pozwanego k. 180-182)

Na poprzedzającej bezpośrednio wyrokowanie rozprawie z 21 lutego 2018 roku pełnomocnik powoda poparł powództwo. Pełnomocnik pozwanej nie stawił się.

(protokół z dn. 21.02.2018 r. czas nagrania: 00:00:37-00:01:50 k. 188)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 1 czerwca 2012 r. na podstawie aktu notarialnego Repertorium A nr 4197/2012 pozwana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prawa cypryjskiego pod firmą (...) z siedzibą w N. nabyła od spółki z ograniczoną odpowiedzialnością prawa cypryjskiego pod firmą (...) z siedzibą w L. udział wynoszący (...) w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...) z księgi wieczystej Kw nr (...).

(akt notarialny Repertorium A 4197/2012 k. 9-22)

W związku z aktem notarialnym z dnia 1 czerwca 2012 r. Rep. A 4197/12 dotyczącym nabycia prawa użytkowania wieczystego (w udziale (...)) do nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) o pow. 2.369 m², oznaczonej jako działka nr (...) w obrębie G-3, dla której prowadzona jest księga wieczysta KW (...) Wydział Praw do (...) Departamentu Gospodarowania Majątkiem Urzędu Miasta Ł. poinformował pozwaną pismem z dnia 9 stycznia 2014 r., iż od 2013 r. winna być wnoszona opłata roczna z tytułu użytkowania wieczystego przedmiotowego gruntu w wysokości 42.521,83

zł. Nadto poinformowano pozwaną, że opłata ta winna być wnoszona do 31 marca każdego roku a nieuiszczenie opłaty rocznej we wskazanym terminie spowoduje naliczanie odsetek na zasadach określonych w Kodeksie Cywilnym. Niniejsza informacja została pozwanej spółce doręczona 5 lutego 2014 r.

(informacja Wydział Praw do (...) Departamentu Gospodarowania Majątkiem Urzędu Miasta Ł. k. 7, potwierdzenie odbioru k. 8)

W dniu 14 marca 2014 r. został doręczony pozwanej monit przypominający o obowiązku wpłacenia należności dotyczących użytkowania wieczystego gruntu ul. (...) za 2013 r. Pozwana została pouczone, że należność należy wpłacić w ciągu 7 dni, licząc od dnia doręczenia monitu, bo w razie niewpłacenia należności w podanym terminie zostaną naliczone dalsze odsetki z tytułu opóźnienia oraz zostanie wszczęte stosowne postępowanie w celu ściągnięcia w/w należności.

(monit k. 23, potwierdzenie odbioru k. 24)

Obowiązująca pozwaną opłata za użytkowanie wieczyste gruntu oznaczonego jako działka numer (...), w obrębie G-3, dla której prowadzona jest księga wieczysta Kw nr (...) została ustalona w drodze wypowiedzenia z dnia 19 lutego 2010 r., ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2011 r., poprzednikowi prawnemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością nie złożyło wniosku do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł. kwestionującego zasadność naliczenia nowej opłaty za użytkowanie wieczyste.

(wypowiedzenie k. 25A, kopia książki nadawczej-potwierdzenie nadania wypowiedzenia k. 166)

Pozwana sprzedała prawo użytkowania wieczystego w dniu 4 lutego 2015 r.

(okoliczność niesporna)

W dniu 30 czerwca 2016 r. Wydział Praw do (...) Departamentu Gospodarowania Majątkiem Urzędu Miasta Ł. wystawił kolejny monit przypominający i obowiązku wpłacenia należności dotyczących użytkowania wieczystego gruntu Miasta Ł. ul. (...) za lata 2014-2016. Monit ten został do pozwanej nadany w dniu 4.07.2016 r.

(monit k. 176, kopia książki nadawczej-potwierdzenie nadania k. 177)

Mając na względzie rządzącą procesem cywilnym zasadę kontradyktoryjności postępowania, a także fakt, iż strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników żadnych innych wniosków dowodowych nie zgłosiły i nie znajdując podstaw do przeprowadzenia dowodów z urzędu, Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów. Podkreślić należy, iż wszystkie wymienione dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Przed rozpoczęciem rozważań merytorycznych należy odnieść się do zarzutu strony powodowej dotyczącego nieprawidłowej reprezentacji po stronie pozwanego. Do odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego G. K. dołączyła udzielone jej przez (...) z siedzibą w Z. K., 16, (...), (...), N. (Cypr) pełnomocnictwo ustanawiające ją swym pełnomocnikiem z prawem substytucji, do zastępowania spółki przed sądami powszechnymi wszystkim instancji oraz Sądem Najwyższym, organami egzekucyjnymi, osobami fizycznymi i osobami prawnymi, we wszystkich sprawach związanych z prowadzoną działalnością. Pełnomocnictwo to zostało podpisane przez Georgia P. w dniu 6 marca 2015 roku w N.. Nadto pełnomocnik powodów przedstawiła certyfikat (...) w N. z dnia 6 marca 2015 r., z którego wynika, że od dnia 23 grudnia 2014 r. jedynym dyrektorem spółki jest (...) LTD z siedzibą na Cyprze, certyfikat (...) LTD z siedzibą na Cyprze, z którego wynika, że dyrektorami spółki są: P.T. (...) LTD oraz M. M. oraz certyfikat P.T. (...) LTD z siedzibą na Cyprze, z którego wynika, że dyrektorami spółki są M. M. oraz Georgia P..

W prawie polskim problematykę prawa właściwego dla zdolności osób fizycznych i prawnych regulują art. 9-11 ustawy prawo prywatne międzynarodowe. Zasadę generalną wprowadza art. 9 § 1 i 2 ustawy prawo prywatne międzynarodowe. Zgodnie z tym przepisem zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych osoby fizycznej podlega jej prawu ojczystemu, zaś zdolność osoby prawnej podlega prawu państwa, w którym osoba ta ma siedzibę. Przez siedzibę osoby prawnej doktryna rozumie rzeczywistą siedzibę jej głównych władz (zarządu). Wobec czego w niniejszej sprawie prawem właściwym będzie prawo Republiki Cypryjskiej. Jak wynika z informacji nadesłanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości, zasady administrowania i zarządzania prywatnymi spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością (LTD) uregulowane zostały przede wszystkim w części IV Ustawy o spółkach, Rozdział 113, która obejmuje m.in. kwestie dotyczące zgromadzenia wspólników (art. 124-140) oraz dyrektorów spółki (art. 170-196). Zagadnienia związane z reprezentacją spółki z ograniczoną odpowiedzialnością winny być również uregulowane w akcie założycielskim spółki. Z udostępnionych przez Ministerstwo Sprawiedliwości tłumaczeń ww. aktów prawnych wynika, że działalność spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będzie kierowana przez Dyrektorów, natomiast Dyrektorzy mogą od czasu do czasu i w każdym momencie przez pełnomocnictwo powołać jakąkolwiek spółkę, firmę lub osobę lub grono osób, albo nominowanych bezpośrednio lub pośrednio przez dyrektorów, do pełnienia obowiązków pełnomocnika lub pełnomocników spółki dla takich celów i z takimi uprawnieniami, władzą i kompetencjami (nie przekraczającymi tych przyznanych lub wykonywanych przez dyrektorów zgodnie z niniejszymi regulacjami) i na taki okres czasu i na takich warunkach, jakie uznają za stosowne (art. 80 i 81). Z art. 174 wynika natomiast, że czynności dyrektora będą ważne pomimo jakichkolwiek uchybień, które mogą następnie zostać ujawnione, dotyczących jego mianowania lub kwalifikacji.

W związku z powyższym uznać należało, że pełnomocnictwo zostało udzielone prawidłowo, bo skoro Georgia P. jest dyrektorem spółki P.T. (...) LTD, spółka P.T. (...) LTD jest dyrektorem spółki (...) LTD, a (...) LTD dyrektorem pozwanej spółki (...), to dyrektor Georgia P. mógł udzielić pełnomocnictwa dla radcy prawnego G. K..

Przechodząc do rozważań merytorycznych wskazać należy, że powództwo jest zasadne i jako takie podlega uwzględnieniu.

Stosownie do brzmienia art. 238 k.c. wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Początek tego trwania wyznacza data powstania prawa użytkowania wieczystego. Powstanie zaś tego prawa wymaga wpisu konstytucyjnego do księgi wieczystej. Bez wpisu prawo użytkowania wieczystego nie powstaje (por. wyrok SN z dnia 4 lutego 2005 r., I CK 512/04, LEX nr 394484). Według zaś treści art. 71 ust. 4 zd. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t. j. Dz.U.2014.518 t.j. ze zm.) opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. Niewątpliwie opłata roczna ma charakter cywilnoprawny (wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 2003 r., I CK 316/02, LEX nr 1129606). Po upływie terminu do jej zapłaty właścicielowi gruntu na ogólnych zasadach (art. 481 k.c.) przysługuje roszczenie o zapłatę ustawowych odsetek za czas opóźnienia.

Bezspornym jest, że pozwana spółka nabyła udział wynoszący (...) w prawie użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego własność powoda, udział we własności części wspólnych budynku, a także prawo własności kolejnych lokali na podstawie umowy z dnia 1 czerwca 2012 r. sporządzonej w formie aktu notarialnego i wpisana została jako użytkownik wieczysty dla księgi wieczystej w uwzględnieniu wniosku wieczystoksięgowego zawartego w tej umowie i przy zastosowaniu art. 29 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.). Oznacza to, że dokonany wpis, o charakterze konstytucyjnym (art. 27 u.g.n.), wywołał skutek prawny od chwili złożenia wniosku do sądu wieczystoksięgowego.

Bezspornym jest również, że pozwana spółka nie uiszczała, według stanu na chwilę wyrokowania, dochodzonych niniejszym pozwem należnych powodowi opłat rocznych za lata 2013-2015 z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), oznaczonej jako działka (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą KW (...), w kwocie 42.521,83 złotych za każdy rok.

Wobec powyższego za bezzasadny należy uznać zarzut pozwanej spółki kwestionujący fakt otrzymania wypowiedzenia stawki dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu. Wszak należy zauważyć, że wypowiedzenie stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego miało miejsce w lutym 2010 r., a aktualnie obowiązująca opłata za użytkowanie wieczyste obowiązuje niezmiennie od 1 stycznia 2011 r., tym samym pozwana nabywając udział w prawie użytkowania wieczystego gruntu w 2012 r. winna była we własnym zakresie uzyskać informację, jakiej wysokości opłatę za użytkowanie wieczyste powinna wnieść w 2013 r. oraz latach kolejnych i miała na to wystarczająco dużo czasu, gdyż nabycie nieruchomości przez pozwaną nastąpiło 1.06.2012 r. Należy w tym miejscu podkreślić, jak już wyżej wspomniano, że obowiązek uiszczania przez użytkownika wieczystego opłaty rocznej przez czas trwania jego prawa wynika bezpośrednio z ustawy kodeks cywilny i to na pozwanej spoczywał obowiązek wniesienia opłaty za użytkowanie wieczyste – bez żadnego odrębnego wezwania do 31 marca 2013 r. za 2013 r., do 31 marca 2014 r. za 2014 r. i do 31 marca 2015 r. za 2015 r. Nadto ustawa nie nakłada żadnego obowiązku na właściciela gruntu o zawiadamianiu kolejnych nabywców prawa użytkowania wieczystego o obowiązku ponoszenia tej opłaty, wobec czego informację przesłaną pozwanej spółce przez Wydział Prawo do (...) Departamentu Gospodarowania Majątkiem Urzędu Miasta Ł. w dniu 9 stycznia 2014 r., a odebraną przez pozwaną 5.02.2014 r. należy traktować jako pewien rodzaj przypomnienia o obowiązku wynikającym z ustawy i w żaden sposób to, czy pozwana ją w rzeczywistości otrzymała (co było także kwestionowane przez pozwaną, mimo zwrotnego potwierdzenia odbioru znajdującego się w aktach sprawy) czy też nie, nie wpływa na istnienie obowiązku ponoszenia opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. Nadto, gdyby pozwana spółka wykazała jakiekolwiek zainteresowanie obowiązkiem ponoszenia przedmiotowej opłaty, właściwy organ – Urząd Miasta Ł. – na jej wniosek, jako użytkownika wieczystego, złożony nie później niż 14 dni przed upływem terminu płatności, mógł ustalić inny termin zapłaty, nieprzekraczający danego roku kalendarzowego, co wynika bezpośrednio z art. 71 ust. 4 zdanie 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Pozwana spółka podniosła również zarzut, że powództwo jest niezasadne w zakresie żądania przez powoda opłaty za użytkowanie wieczyste za rok 2015 r., gdyż pozwana spółka była użytkownikiem wieczystym jedynie do 4 lutego 2015 r.

Wszelkie wątpliwości w tej kwestii rozwiła nowelizacja z dnia 20 lipca 2017 r., która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2017 r. Dodany nowelizacją z dnia 20 lipca 2017 r. przepis art. 71 ust. 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami stanowi, że w przypadku, gdy nastąpiła zmiana użytkownika wieczystego w wyniku przeniesienia prawa użytkowania wieczystego, opłatę roczną pobiera się w całości od osoby będącej użytkownikiem wieczystym nieruchomości w dniu 1 stycznia roku, za który obowiązuje opłata. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2017.1509 z dnia 2017.08.08) do spraw wszczętych na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, wobec powyższego w niniejszej sprawie zastosowanie będzie miał również art. 71 ust. 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Nadto jak wskazano w uzasadnieniu projektu ww. ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. zmiana ma na celu uregulowanie sposobu rozliczania opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego w przypadkach, gdy w trakcie roku kalendarzowego następuje zmiana użytkownika wieczystego w wyniku zawarcia umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego bądź w efekcie innych czynności lub postępowań, np. sądowych. W obowiązującym stanie prawnym nie istniały regulacje określające zasady rozliczeń bądź zwrotu części opłaty za niewykorzystaną część roku. Przepis wprowadził zasadę, że opłatę roczną wnosi w całości osoba będąca użytkownikiem wieczystym nieruchomości w dniu 1 stycznia roku, za który opłata obowiązuje. Natomiast sposób wzajemnych rozliczeń strony będą mogły określić w umowie przeniesienia prawa użytkowania wieczystego w ramach swobody umów bądź w przypadku zmiany użytkownika wieczystego na mocy wyroku sądu, sposób rozliczeń między dotychczasowym a aktualnym użytkownikiem wieczystym może ustalić sąd.

Wobec powyższego pozwana spółka miała obowiązek ponieść opłatę za 2015 r., ale miała również możliwość uzgodnienia kwestii rozliczeń w przedmiocie poniesionej opłaty w umowie zawieranej z nabywcą udziału w prawie użytkowania wieczystego przedmiotowej działki gruntu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od (...) z siedzibą w N. (Cypr) na rzecz Miasta Ł.:

a) kwotę 42.521,83 zł (czterdzieści dwa tysiące pięćset dwadzieścia jeden złotych 83/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 42.521,83 zł (czterdzieści dwa tysiące pięćset dwadzieścia jeden złotych 83/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

c) kwotę 42.521,83 zł (czterdzieści dwa tysiące pięćset dwadzieścia jeden złotych 83/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. (punkt 1)

W zakresie kosztów „wystawienia monitu” powództwo jako bezzasadne Sąd oddalił. (2 wyroku)

Orzekając o odsetkach Sąd z urzędu uwzględnił zmianę stanu prawnego w zakresie prawa materialnego wynikającą z art. 2 w zw. z art. 56 ustawy z 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015, poz. 1830), która nadała art. 481 § 2 k.c. od 1 stycznia 2016 roku następujące brzmienie: „Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy”. Przepis ten określa zatem nową kategorię odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych według innej stopy niż inne odsetki ustawowe (art. 359 § 2 k.c.). Zgodnie z art. 56 ustawy nowelizującej, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tej przyczyny rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych wymagało rozróżnienia okresów naliczania odsetek według różnych stóp procentowych przed i po 1 stycznia 2016 roku. Stąd rozróżnienie mianownictwa odsetek w sentencji wyroku w okresach przypadających przed i po 1 stycznia 2016 roku.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, Sąd – na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. – zasądził od (...) z siedzibą w N. (Cypr) na rzecz Miasta Ł. kwotę 15.304,80 zł – tytułem zwrotu kosztów procesu, uwzględniając w kosztach tych zarówno opłatę od pozwu, jak również fakturę VAT, z której wynikają koszty tłumaczeń poniesione przez powoda, celem dochodzenia zaległych opłat z tytułu użytkowania wieczystego, jak również koszty zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł. (punkt 2 wyroku)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.